

Fjodor Lukyanov: Zde je důvod, proč Emmanuel Macron navrhl otevřené vyslání jednotek NATO na Ukrajinu

 rt.com/news/593645-collective-european-unconscious/

Francouzský prezident se snaží procvičit mysl v západní Evropě, aby pochopili, že se již nemohou spoléhat na USA jako na garanta bezpečnosti

 Rusko v globálních záležitostech RGA na telegramu

Francouzský prezident Emmanuel Macron jde na mediální brífink na konci summitu EU v budově Europa 2. února 2024 v Bruselu v Belgii. © Getty Images / Getty Images

Emmanuel Macron tento týden vyděsil „kolektivní Západ“ spekulacemi, že síly NATO by mohly být otevřeně rozmístěny v ukrajinské konfliktní zóně. Během následujících tří dnů se různí spojenci od slov francouzského prezidenta distancovali a všechny ujistili, že takové plány neexistují. Macron je známý svou zálibou v hlasitých prohlášeních s malým obsahem a je snadné připsat tuto epizodu tomuto druhu tendence.

Existuje ale složitější vysvětlení. Macron nevědomky hraje roli „kolektivního nevědomí západní Evropy“ a úzkostlivě hledá oporu na pozadí měnících se okolností.

Řeči o strategické autonomii ve Starém světě zůstávaly po desetiletí prázdné, protože se s ní zacházelo jako s příslušenstvím, nezbytným pouze v zájmu solidarity. Jinak se západní Evropa spokojila se situací, kdy se o podobné záležitosti nemusela starat. Částečně kvůli americkým zárukám, ale hlavně kvůli absenci jakékoli hrozby. Rok 2022 přinesl potíže trojího rázu.

Za prvé, děsivý přízrak toho, co považují za ruský revanšismus. Zadruhé skutečnost, že to byla západní Evropa, kdo nesla ekonomické náklady na boj s Moskvou. Za třetí, bez ohledu na to, co se na summitech proklamuje, realita, že domácí priority tahají USA pryč z Evropy.

Starý svět se roky hašteřil s Amerikou ohledně výdajů na obranu a reagoval kosmetickými opatřeními. Opět proto, že nevěřil v hrozbu. Když se to začalo měnit, nevyvstala otázka výdajů a schopností pro USA, ale spíše pro evropskou část transatlantické aliance. Američanům je vlastně jedno, jak ukrajinská bitva skončí, a mohou si dovolit řešit jiné záležitosti – domácí – paralelně. Ty druhé jsou samozřejmě důležitější a financování Ukrajiny se stává jejich rukojmím. V západní Evropě je strach z války s Ruskem již tak propagován špičkou, že začíná určovat vše ostatní.

Přečtěte si více

Fjodor Lukjanov: Jak skončí rusko-ukrajinský konflikt?

Když je západní společenství mobilizováno, aby čelilo „autokraciím“ (v tomto příběhu se k Rusku připojuje Čína), je pošetilé nastolovat otázku evropské strategické autonomie. Ale taková kapacita se stává nezbytnou podmínkou pro relevanci západní Evropy. Odtud snaha přesměrovat vědomí od priority sociálního pohodlí k imperativu bezpečí.

Podmínky úspěchu nejsou příliš příznivé. Obyvatelstvo je zvyklé na klid. Kolektivní nedostatek kvality jejich elit také snižuje důvěru v jejich schopnost řídit strategický přístup. Ale za prvé je to právě to, co zvyšuje rizika, protože to zapadá do oblíbeného memu „*demence a odvaha*“, zvláště když se přidá mírná panika. Zadruhé bychom neměli dělat závěry z neobratných přístupů, jako jsou Macronova prohlášení nebo úvahy šéfa diplomacie EU Josepa Borrellu.

Za kreslenou fasádou se skrývají diskrétní změny v přístupech zemí (či jednotlivých segmentů společnosti), které si zachovávají schopnost uvažovat v rámci efektivní konfrontace. A které uznávají, že agenda USA se mění, pravděpodobně nevratně.

Zde je britská výstavba jasným příkladem.

Střelný prach se někdy uchovává v prachových komorách, které se již dávno proměnily v suvenýry. Pokud tam není, tím lépe, ale je užitečnější nepřítele přeceňovat než naopak.

Tento článek poprvé publikoval Kommersant , přeložil a upravil tým RT